

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

مانلیو دینوچی - Manlio Dinucci

برگردان از: حمید محوی

۰۵ اگست ۲۰۱۶

لیبیا، تقسیم بزرگ نفت، ذخیره عظیم آب، میلیاردها سرمایه دولت حاکم. تقسیم غنائم جنگی زیر بمباران

« ایتالیا عملیات هوایی ایالات متحده را که امروز روی برخی اهداف داعش در شهر سرت انجام گرفت مثبت ارزیابی کرد. این عملیات در راستای اهداف مشترک برای بازگرداندن صلح و امنیت به لیبیا به درخواست دولت اتحاد ملی و برای پشتیبانی از نیروهای وفادار به دولت انجام گرفت » این است بیانیه ای که وزارت امور خارجه ایتالیا در ۱ اگست ۲۰۱۶ منتشر کرده است.

آنانی که در واشنگتن، لندن و روم به « صلح و امنیت در لیبیا » فکر می کنند، همان کسانی هستند که پس از بی ثبات سازی و جنگ برای تخریب دولت لیبیا، با « مأمورت امداد رسانی بین المللی در لیبیا » قطعات ویران شده را تحویل می گیرند.

طرح آنان را در بیانیه های رسمی کشف می کنیم. پائولو اسکارونی (۱) Paolo Scaroni که در رأس شرکت انی ENI قرار دارد روی گروه های مختلف و مزدوران مسلح کار می کرد و امروز معاون رئیس بانک روتشیلد Banque Rotschild است، او در روزنامه کوریر دلا سرا Corriere della Sera اعلام کرد که « باید به لیبیای تخیلی پایان داد»، کشوری که طی دوران استعمار ایتالیا اختراع شده بود. باید « زمینه مساعدی برای دولت طرابلس فراهم کرد، تا

جهت تضمین ثبات خود از نیروهای خارجی درخواست کمک کند و به همین گونه تشویق برقه (یا سیرنیاک) و فزان به ایجاد دولت خاص خودشان، احتمالاً به هدف تشکیل فدراسیون در دراز مدت. تا فرا رسیدن چنین روزی، در طرابلس و برقه « هر یک منابع انرژی خود را مدیریت خواهد کرد ».

این سیاست قدیمی استعمار در قرن نوزدهم است که ایالات متحده و ناتو آن را روزمره ساخته اند و با همین شیوه دولت ملت‌هایی مانند یوگوسلاوی و لیبیا را از بین بردند و بر آن هستند تا دولتهای دیگری مانند عراق و سوریه را نیز به همین سرنوشت دچار کنند تا کنترل سرزمین و منابع آنها را در اختیار بگیرند.

لیبیا تقریباً ۴۰٪ نفت افریقا را در اختیار دارد که به دلیل کیفیت و هزینه اندک استخراج آن ارزش گرانبهایی دارد، و به همین گونه ذخائر گاز طبیعی که امروز بهره برداری از آنها برای شرکتهای چند ملیتی ایالات متحده آمریکا و اروپائی ها خیلی بیشتر از دوران گذشته درآمد دارد یعنی دورانی که هنوز دولت لیبیا سرنگون نشده بود. علاوه بر این، با براندازی دولت ملت و معامله جداگانه با گروه هائی که در طرابلس و برقه (سیرنیاک) در قدرت هستند، می توانند خصوصی سازی منابع و در نتیجه به کنترل مستقیم آن جامعه عمل بپوشانند.

علاوه بر طلای سیاه، شرکتهای چند ملیتی ایالات متحده و اروپا می خواهند طلای سفید را نیز از آن خود کنند : ذخائر عظیم آب فسیلی در نوبه که گستره آن لیبیا، مصر، سودان و چاد را نیز در بر می گیرد. دولت سابق لیبیا با احداث لوله های انتقال آب آشامیدنی از ۱۳۰۰ چاه در صحرا میلیونها متر مکعب آب را در طول ۱۶۰۰ کیلومتر به شهرهای ساحلی منتقل می کرد و بیابانها را حاصلخیز کرده بود.

امروز در حمله هوائی ایالات متحده بمب افکنهای شکاری از ناوهای هواپیمابر مستقر در مدیترانه و احتمالاً پایگاه های اردن استفاده شده است، و به همین گونه پهپادهای پرداتور مسلح به راکتهای هیلفایر که از سیگونلا (پایگاه امریکائی در سیسیل) به پرواز درآمده اند.

دولت مائتو رنتسی در مقام دولت حاکم ایتالیا، حرکت پهپادهای نظامی امریکا از سیگونلا را توجیه کرد، در حالی که وزیر امور خارجه اعلام کرد که « استفاده از پایگاه ها به گزارش خاصی به پارلمان نیاز ندارد » و اطمینان داد که این عملیات « سرآغاز مداخله نظامی » در لیبیا نیست.

در حالی که عملاً مداخله نظامی شروع شده است : نیروهای ویژه ایالات متحده، بریتانیا و فرانسه - به گزارش تلگراف و لوموند - و از مدتها پیش مخفیانه برای پشتیبانی از «دولت اتحاد ملی و نخست وزیر فائز السراج» مستقر بوده و حضور داشته اند.

رسماً با پیاده کردن نیرو در لیبیا به بهانه آزاد سازی منطقه از حضور داعش، ایالات متحده و قدرت های بزرگ اروپائی می توانند دوباره پایگاه های نظامی خودشان را که در دوران قذافی در سال ۱۹۷۰ بسته شده بود، در موضع گیری جغرافیای سیاسی جدید در نقطه تلاقی مدیترانه، افریقا و خاورمیانه راه اندازی کنند.

بی گمان، با « مأموریت امداد رسانی به لیبیا » ایالات متحده و قدرتهای بزرگ اروپائی بزرگترین غنیمت جنگی و راهزنی قرن را بین خودشان تقسیم می کنند : ۱۵۰ میلیارد دلار سرمایه دولت حاکم لیبیا را در سال ۲۰۱۱ توقیف کردند، که در صورتی که صادرات انرژی لیبیا به سطح قدیمی برسد، این حجم سرمایه می تواند به ۴ برابر افزایش داشته باشد.

بخشی از سرمایه های دولت لیبیا در دوران قذافی در ایجاد پول و سازمانهای مالی مستقل برای اتحادیه افریقا سرمایه گذاری شده بود. ایالات متحده و فرانسه، همانگونه که ایمیل های هیلری کلینتن نشان می دهد، تصمیم گرفتند از « طرح قذافی برای ایجاد پول افریقائی » جلوگیری کنند که می توانست آلترناتیوی در مقابل دلار و فرانک باشد. به گزارش

نیویورک تایمز، هیلری کلینتن بود که اوباما را تشویق کرد که دست به کار شود. « رئیس جمهور پرونده ای سرّی را امضاء کرد که مجوزی بود برای عملیات سرّی و تحویل اسلحه به شورشیان»، و حتا تحویل اسلحه به گروه هائی که تا کنون به مثابه گروه تروریستی شناسائی شده بودند، در حالی که دولت کلینتن آنها را به مثابه « دولت قانونی لیبیا» بازشناسی کرده بود.

هم زمان ناتو به فرماندهی ایالات متحده آمریکا از سکوهاى ناوگان دریائی حملات هوائی را با ده ها هزار بمب و راکت برای تخریب دولت لیبیا به پیش بردند، در حالی که هم زمان نیروهای ویژه از جمله دوست صمیمی ایتالیا و فرانسه، یعنی قطر از درون ضربه وارد می کردند.

خسارات اجتماعی که به ویژه بین مهاجران بیش از خود جنگ قربانی گرفت، دروازه های لیبیا را به روی فاتحان باز کرد.

(۱) پائولو اسکارونی Paolo Scaroni یکی از بزرگترین طرفداران ایتالیائی گروه بیلدبرگ است. مبتکر خصوصی سازی (فعلاً به شکل جزئی) شرکت هیدروکربور ایتالیائی انی ENI طی دو دوره ریاست در این شرکت است، در سال ۲۰۱۱ او در مرتبه سوّم مدیران شرکتهای ایتالیائی را به خود اختصاص داده و بهای او در بورس با حقوق ۶،۴ میلیون یورو در سال تعیین شده است. مراجعه شود به کتاب گروه بیلدبرگ نوشته دومنیکو مورد Domenico Moro، انتشارات دلگا Editions Delga, 2014, p. 180, 201, 203 et 205..

لینک متن اصلی ترجمه فرانسه ماری-آنژ پاتریسیو :

<http://www.mondialisation.ca/libye-le-grand-partage/5539472>

مرکز مطالعات جهانی سازی. ۳ اگست ۲۰۱۶

ترجمه حمید محوی/گاهنامه هنر و مبارزه/پاریس. ۴ اگست ۲۰۱۶